

Romanç de la incerta espera

L'àngel negre de l'incert
passeja per la nostra terra.
Incertesa del futur.
Incertesa de l'espera.
Incertesa de saber.
Tota cosa ja és incerta.
Teranyina de colors
de cap a peus ens rodeja.
No sabem ni quan ni com
va començar l'epidèmia,
ni tampoc quan trigarem
a acabar la quarantena.
Tot el país està trist:
Se'ns fa molt llarga l'espera.
Horitzons de violetes
marcides veiem al vespre.
Vessa l'estany de llàgrimes
llunes de dol ens rodegen
i un cel opac i feréstec
eixorc de llum i d'estrelles.
Ronda de mort es jugaven
uns sanitaris sense esma
mentre la Guardia Civil
funest tricorni passeja.

Sento de lluny les campanes
que em porta el vent.
Tenen regust de bronze,
bronze i encens.

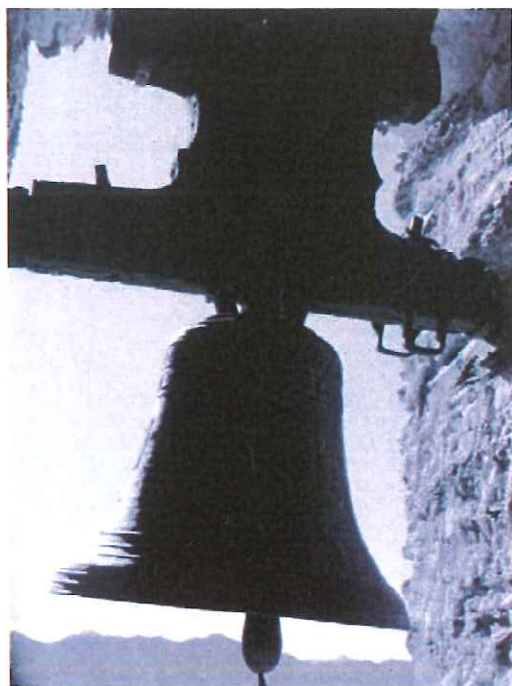
Campanades de glòria
dolç repiquet.
Campanes de les hores,
el pas del temps.

Avui les campanes tristes
toquen a mort,
quan jo les he sentides
comença el plor.

Que no t'espanti
amor meu,
l'esquerdat xiscle de l'òliba
en la nit desolada.

No tinguis por,
no tremolis,
quan sentis la sinistra foscor
l'hòrrida esgarrifança.

Abraça'm fort,
amor meu,
junts esperarem l'albada
el final de la tenebra.

Fotografia de Mercedes Cerdeira Caramés

**Als metges i sanitaris morts per salvar
la vida dels altres**

...///...

La lluna sortia roja
en un cel de nit i plata.
Glicines i violetes
estremides tremolaven.
Lluna de sang maleïda
serps i dragons criava.
Travessant el blanc silenci
vint espases esmolades
esquinçant l'udol del xot
amb esglai de pluja malva.
Amb gran coratge venien,
duien bates mal cordades,
infermeres incansables
i metges de bona casta,
amb molt poca protecció
i molt sobrats de coratge.
Bates blanques, bates verdes,
arcàngels de verdes ales.
Febre i tos, panteix feixuc,
els moribunds suplicaven
que algú els agafés la mà,
algú que els mirés la cara.
Els àngels de les ales verdes
—verd és senyal d'esperança—
veien molt a prop la mort
amb regust d'esgarripança.

♦♦♦

La lluna vessava sang
amb tràgica i fatal rialla.
Verda hora de dissort
també a ells assenyalava.
Glicines i violetes
estremides tremolaven.
Recordem-nos d'aquell any
el vint del segle que és ara
trist any de tant de dolor
que els verds herois s'emportava.

...///...

Il·lustració cedida pel Dr. Jaume Torner (c. 2005)

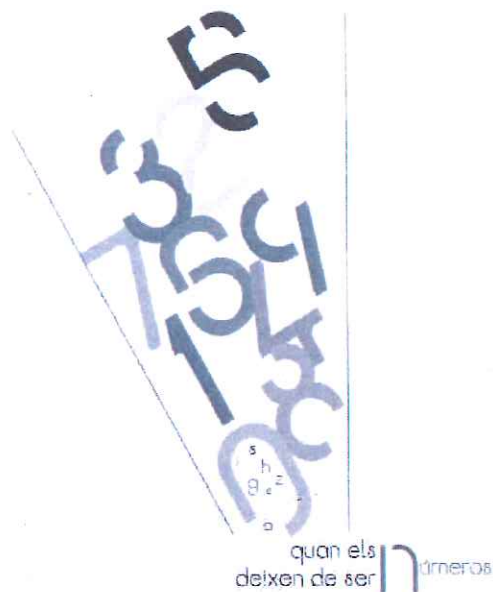
Quan els números deixen de ser números

Quan els números ja no són números,
quan l'estadística ja és quelcom més,
quan ja no veus els llistats impassible,
quan ja veus borrosa la tinta al paper.

Quan els números esdevenen cares,
quan a la llista tu hi coneixes gent,
quan hi trobes noms d'amics de la infància,
quan et diuen que hi ha algú del teu carrer.

Quan t'adones que aquell que tant estimes
també fa la suma en el còmput mortal.
Quan els freds percentatges tremolen,

batega el teu cor, com cavall desbocat.
Quan els números es tornen abismes,
ens mirem als ulls i ens abracem plorant.

*Composició tipogràfica original de Joan Pujol
(2020)*